

Ustanovení § 31 j. n. o delegaci jiného soudu z důvodu vhodnosti má na mysli docela jiné okolnosti než možnou zaujatost soudu, jenž jest podle zákona příslušný, má na zřeteli soustředění, zjednodušení a urychlení řízení a tím jeho zlevnění, na příklad delegování jiného soudu k vedení poručenství nebo opatrovnictví podle trvalého pobytu chráněncova, delegování jiného soudu k projednání pozůstalosti podle místa, kde jest většina jmění pozůstalostního nebo kde se zdržuje většina dědiců, soustředění exekučních výkonů na jeden soud a pod. Otázka zaujatosti soudu nemůže spadat pod předpisy § 31 j. n. o delegaci soudu, poněvadž jest samostatně řešena v §§ 19 až 25 j. n., a to jinak než delegace, odmítnutí jest vázáno na lhůtu (§ 21 j. n.), delegace nikoliv, také rozhodování o odmítnutí a opravné prostředky jsou upraveny jinak než při delegaci. V projednávaném případě bylo odmítnutí okresního soudu v H. právoplatně zamítnuto a nelze toto rozhodnutí obcházeti návrhem na delegaci jiného soudu z domnělých důvodů vhodnosti, jež nejsou ničím jiným než opakováním důvodů odmítnutí. Bylo-li právoplatně rozhodnuto, že není příčiny k odmítnutí okresního soudu v H., nelze považovati za vhodné, by místo tohoto zákonem určeného soudu byl delegován jiný soud pro domnělou zaujatost příslušného soudu, naopak delegování jiného soudu mělo by v zápětí, že by důkazy musely býti prováděny soudem dožádaným, pokud se týče, že by svědci a strany museli se dostavovati k soudu vzdálenějšímu, což by znamenalo znesnadnění, prodlení a zdražení celého sporu, proti čemuž se strana žalující ohradila. Je proto navrhovaná delegace jednak podle zákona nepřipustná, jednak i nevhodná a bylo tedy návrh na ni zamítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu,

n e b o ť

jeho vývody nebylo vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující a tudíž i dovolacím soudem schválené odůvodnění napadeného usnesení, k němuž se stěžovatel odkazuje.

Čís. 11153.

Konala-li se opětná dražba nemovitosti na základě původního odhadního protokolu, v němž nebyly uvedeny stroje a nářadí jako příslušenství dražené nemovitosti, nenabyl opětný vydražitel příklepem nemovitosti v dražbě strojů do vlastnictví.

Došlo-li pro nesplnění dražebních podmínek k opětné dražbě, pozbyl příklep účinnosti, pominulo vlastnické právo původního vydražitele a pominulo i určení strojů a nástrojů jako příslušenství nemovitosti, jež vydražitel uvedl ve spojení s nemovitostí po první dražbě v předpokladu, že mu nemovitost zůstane. Na tom nemůže nic změnití knihovní poznámka, že veškeré na nemovitost vnesené stroje a náčiní jsou hmotně a právně příslušenstvím nemovitosti. Lhostejno, zda stroje a nástroje

byly věcmi samostatnými, volně přenosnými či zda byly upevněny zazděním, přišroubováním nebo zabetonováním. Lhostejno, že vlastník při vyjevovací přísaze stroje zatajil.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1931, R II 257/31.)

V dražebním řízení E 663/27 byla nemovitost vl. čís. 1662, na níž podle tržové smlouvy ze dne 20. prosince 1924 byla zapsána poznámka, že tato nemovitost jest dílnou stolařskou, hodinářskou a brusírnou skla a že veškeré na nemovitost tu za účelem provozování těchto živností vnesené stroje a náčiní tvoří hmotně a právně příslušenství této nemovitosti, při veřejné dražbě dne 29. listopadu 1927 přiklepnuta žalobci a Josefu V-ovi za 80.000 Kč. Pro nesplnění dražebních podmínek těmito vydražiteli došlo k opětné dražbě a při nové veřejné dražbě dne 22. října 1929 byla nemovitost přiklepnuta Anně Š-ové za 85.100 Kč. Vydražitelka Anna Š-ová kupní smlouvou ze dne 19. prosince 1929 prodala vydraženou nemovitost žalovaným Leopoldině Š-ové a Ludmile Š-ové s příslušenstvím. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaných vydání strojů, jež vnesl po první dražbě do nemovitosti. *Procesní soud* první stolice žalobu zamítl, maje za to, že Anna Š-ová, a v důsledku toho i žalované, nabyly vlastnictví strojů, jichž vydání se domáhá žalobce na žalovaných. *Odvolaací soud* zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. *Důvody:* Stroje, o něž tu jde, nebyly uvedeny v odhadním protokolu ze dne 24. září 1927 E 663/27-4. Nové dražbě byly podle § 154 ex. ř. položeny za základ dražební podmínky pro první dražbu. Jest zkoumati, zda žalovaná Leopoldina Š-ová a Ludmila Š-ová nabyly kupem nemovitosti vl. čís. 1662 od vydražitelky Anny Š-ové i vlastnického práva ke strojům, jichž vydání se žalobce domáhá, jakožto příslušenství nemovitosti. Protože žalované odvozují vlastnictví k zažalovaným strojům od vydražitelky Anny Š-ové a tato opět důsledkem ustanovení § 442 obč. zák. byla by mohla vlastnictví ke strojům přenést jen tehdy, kdyby sama před tím byla nabyta jich vlastnictví, jest se především obíratí otázkou, zda Anna Š-ová příklepem ze dne 22. října 1929 nabyla vlastnického práva ke strojům, o něž ve sporu jde. Tuto otázku zodpověděl soud první stolice kladně, protože pokládal zažalované stroje za příslušenství nemovitosti vl. čís. 1662 a důsledkem toho rozhodl o žalobě zamítavě. Tím však pochybil. Ustanovení § 297 a) obč. zák. přichází v úvahu teprve, jsou-li u strojů splněny obecné náležitosti příslušenství, vytčené v §§ 294 a 297 obč. zák., neboť předpisy tyto nebyly pozměněny § 297 a). Příslušenstvím staly by se tedy stroje vnesené do nemovitosti jen, kdyby jich vlastník byl i vlastníkem věci hlavní, nemovitosti. Tomu však nebylo tak. Příklep ze dne 29. listopadu 1927 nebyl udělen výhradně jen žalobci, nýbrž jemu a zároveň Josefu V-ovi společně, takže se žádný z nich nestal výhradním vlastníkem vydražené nemovitosti celé, nýbrž jen vlastníkem nemovitostního podílu. Patřily-li však stroje, jak se tvrdí, jen žalobci, nestaly se tím, že je jen

žalobce vnesl do nemovitosti vl. čís. 1662 jejím příslušenstvím, neboť pro druhého spoluvlastníka vydražené nemovitosti byly stroje cizími věcmi, jež nemohl určit a věnovati trvale k účelům nemovitosti. Důsledkem toho nemohly zažalované stroje pozbyti své samostatnosti ani knihovní poznámkou, jež se arcit' mohla týkati jen strojů a náčiní vnesených do nemovitosti vl. čís. 1662 předchůdci vydražitelů, žalobce a Josefa V-a, ve vlastnictví nemovitosti. To, že v exekuční věci E 268/29, v níž vymáhající věřitelkou byla firma B., byly při odhadu pojaty mezi příslušenství již také zažalované stroje, nemůže na věci nic změnit, neboť ke dražbě nedošlo v exekuční věci E 268/29, nýbrž v exekuční věci E 663/27. Ani, to, že se žalobce opětovně a opětovně při mobiliárních exekucích na něho vedených bránil zabavení strojního zařízení poukazem na jeho nezabavitelnost pro jeho povahu jako příslušenství nemovitosti a že v exekuční věci E 927/28 dne 24. srpna 1928 při vyjevovací přísaze snad zatajil zažalované stroje, nemá pro posouzení této právní věci význam, neboť lichou obranou nestaly se stroje příslušenstvím pro nedostatek skutkových a právních předpokladů a jejich zatajením žalobce vlastnického práva k nim by ještě nepozbyl. Nebyly-li tedy zažalované stroje příslušenstvím vydražené nemovitosti, jest patrné, že udělením příklepu dne 22. října 1929 nenabyla vydražitelka Anna Š-ová k nim vlastnického práva. Na ustanovení § 170 čís. 5 ex. ř. a § 367 obč. zák. nemohla by, se vydražitelka Anna Š-ová s úspěchem odvolávati, neboť zákon chrání jen bezelstného vydražitele, nikoli vydražitele bezstarostného, jenž se při patřičné bdělosti, zejména nahlédnutím do odhadního protokolu a do dražebních podmínek, lehce může přesvědčiti, které věci tvoří příslušenství nemovitosti vzaté do dražby. Důsledkem toho, že se Anna Š-ová nestala vlastnící zažalovaných strojů příklepem reality vl. čís. 1662, jest, že nemohla vlastnictví k nim platně převést na žalované Leopoldu Š-ovou a na Ludmilu Š-ovou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Rekurs žalovaných není opodstatněn. Jest přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že jest vycházeti z právního stavu, za něhož nabyla Anna Š-ová domu v opětné dražbě, neboť nemohla na žalované přenést více práv, než sama měla (§ 442 obč. zák.). Odvolací soud zjistil, že se opětná dražba konala na základě původního odhadního protokolu, v němž stroje a nářadí, jichž vydání se žalobce v odvolání v obmezené žalobní prosbě domáhá, nebyly uvedeny jako příslušenství domu exekučně prodávaného. Příklepem v dražbě nenabyla tedy Anna Š-ová vindikovaných věcí jako příslušenství koupené nemovitosti (§§ 140 třetí odstavec, 146 čís. 1, 170 čís. 1 a § 189 druhý odstavec ex. ř.). Věci ty však nebyly vůbec nikdy jejím příslušenstvím, poněvadž vlastník nemovitosti neurčil je k trvalému užívání věci hlavní. Žalobce, o němž se tvrdí, že věci ty za příslušenství vydražené nemovitosti určil, nabytí příklepem ze dne 29. listopadu 1927 nemovitost tu se seznáme-

naným příslušenstvím do spoluvlastnictví s Josefem V-em pod výminkou, že splní dražební podmínky (§ 156 druhý odstavec ex. ř.). Pro nesplnění dražebních podmínek nastala však opět dražba (§ 154 ex. ř.) a příklep pozbyl účinnosti (§ 157 ex. ř.). Tím pominulo vlastnické právo vydražitelů pod podmínkou nabytí a pominulo i určení strojů a nástrojů jako příslušenství nemovitosti, které spoluvydražitel D. uvedl ve spojení s nemovitostí po první dražbě v předpokladu, že mu zůstane, poněvadž i toto spojení bylo samozřejmě podmíněným, závislým na tom, že se žalobcem nabytí vlastnictví stane definitivním, neboť nebylo ani tvrzeno, že vydražitel D. chtěl věci, o něž jde, budoucímu vydražiteli (rellicantu) darovati a tudíž na nemovitosti ponechat, i kdyby jí definitivně do vlastnictví nenabyl. Na tom nemůže nic změnit knihovní poznámka, že »veškeré na realitu za účelem provozu živnosti stolařské, hodinářské a brusirny skla vnesené stroje a náčiní tvoří hmotně a právně příslušenství této nemovitosti«, poněvadž nelze takovouto poznámkou změnit zákonné předpoklady pro nabytí povahy příslušenství v §§ 294 až 297 obč. zák. předepsané a nelze jí nahradit nedostatek trvalého vztahu (nástrojů) k nemovitosti. Knihovní poznámka má význam jen v případě § 297 a) obč. zák., o kterýž nejde, že totiž stroje s nemovitostí spojené jsou vlastnictvím jiného než vlastníka nemovitosti, kde pak pro tuto poznámku za příslušenství neplatí. Jest nerozhodno, zda stroje a nástroje byly věcmi samostatnými, volně přenosnými, či zda byly upevněny zazděním, přišroubováním, nebo zabetonováním (motor a vrtačka), nehledíc ani k tomu, že zazdění strojů nebylo žalovanými tvrzeno v řízení před soudem první stolice a tudíž k němu, jako k nepřípustné novotě již odvolací soud právem nepřihlédl. Pokud jde o účinky vyjevovací přísahy žalobcovy a jeho projevů při mobilárních exekucích, jest poukázati ke správným důvodům napadeného usnesení, jež nebyly vyvráceny vývody rekursu. Odvolací soud proto právem neuznal věci žalobcem vindikované za příslušenství nemovitosti žalovanými ukoupené.

Čís. 11154.

Pro nepřípustnost námítky započtení na vyživovací nárok nezáleží na tom, zda se výživné vymáhá podle zákona či podle smlouvy, je-li smlouvou upraven nárok na výživu příslušející ze zákona. Takovým nárokem jest i nárok rozloučené manželky na odškodné (§ 1266 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1931, Rv II 634/30.)

Rozsudkem ze dne 25. června 1928 bylo rozloučeno manželství žalobkyně Friedy M-ové a Otty M-a z viny žalovaného Otty M-a. Žalovaný Otto M. se zavázal platiti žalobkyni měsíční výživné 600 Kč, vždy prvního dne v každém měsíci předem, počínajíc dne 1. června 1928. Žalovaná Helena M-ová přistoupila k tomuto závazku na placení výživného jako rukojmí a plátkyně a zavázala se nedílnou rukou se žalovaným Otto M-em platiti uvedené měsíční výživné. Proti žalobě o placení výživného